Temps Pasqual - Quart diumenge

Per DavidG el dl., 20/04/2026 - 10:00

Ac 2,14a.36-41
1Pe 2,20b-25
Jn 10,1-10

Som al diumenge del Bon Pastor. Avui la Paraula de Déu sovinteja la metàfora del pastor, el ramat, la cleda i les pastures per tal de fer-nos entendre la comunió a la que som cridats: comunió amb Déu, amb els altres, amb la natura i amb nosaltres mateixos.

D'entrada ens costa acceptar que ens comparin amb ovelles. Segurament la nostra dificultat prové del fet que vivim desconnectats del context de l'analogia, per això ens sentim tan incòmodes com ignorants. Creiem que les ovelles son uns éssers acrítics i gregaris, que no poden aportar res de nou a la nostra recerca d'una millor relació amb Déu i amb els altres. Es cert que, en algun moment, l'església ha emprat el símil per a justificar el sotmetiment i l'obediència cega als seus postulats. Però, si coneguéssim de prop l'entorn pastoral que Jesús utilitza per a explicar-se, sabríem que l'ovella disposa d'una gran capacitat per a destriar i reconèixer de qui es pot fiar i de qui no, qui son els seus i quins no, què és el que li assegura la vida i què li en treu. A més, una ovella, conscient de les seves debilitats i fortaleses, sap que romandre juntes és la millor opció contra el depredador, el fred o la desorientació. Per aquests éssers vius que, com nosaltres, busquen el seu benestar, fiar-se del seu pastor i avançar junts és l'opció més adaptativa.

Contra la inèrcia que ens porta a romandre cadascú al seu racó prescindint del qui és diferent o a confiar en qui promet un benestar tan instantani com voluble: nosaltres, no hauríem d'aprendre de les ovelles la seva capacitat de discernir les veritables fonts de vida i de vida a desdir? O a posar la confiança en aquell que porta a les millors pastures, sap on és l'aigua viva i com foragitar els llops? O a reconèixer que és junts quan millor podem tenir cura de cadascú?

Tanmateix no som ovelles ni Jesús ens crida a estar amb ell sols pel benefici que ens proporciona haver trobat un bon pastor. Som imatge i semblança de Déu i l'aliança d'amor ha de venir d'una decisió lliure, d'una seducció mútua i d'un encontre entre iguals, malgrat que sabem que la iniciativa sols por venir de Déu fins a exclamar-nos com el salmista: *què és l'ésser humà per a que te'n recordis d'ell?*

Per això, per gràcia de Déu, podem deixar que el desig amorós de comunió ens permeti travessar la creu de cada dia, de cada vida. L'ovella en veure el llop o el lladre fuig, es dispersa, es perd. En canvi, aquell que ha estat cridat per Déu a la comunió sap que mai més res el podrà separar del seu pastor. Ja no hi ha por que el pugui distreure definitivament del seu anhel més últim, del seu amor.

Aquesta és la promesa que van rebre els deixebles de Jesús i de la que ens son apòstols. Nosaltres que en l'espai i el temps som lluny d'aquella promesa, per l'Esperit Sant, sentim que, tot d'una, esdevé pròxima, present, ara i aquí, i es fa regal. Com el bon pastor el Senyor ens coneix pel nom i ens duu a la vida tot i que calgui passar per valls obscures. Ell va vora nostre. Ell és vora meu.

La comparació de les ovelles és entendridora i ens fa sortir del legalisme religiós que marca distàncies fins a entotsolar-nos. Prou sabem que Jesús mateix va oferir-se com a bon pastor, però també com a l'anyell que reconcilia la humanitat amb Déu, pel seu sacrifici. No és un preu a pagar, és la vida que s'ofereix amorosament fins arribar a la plenitud de la resurrecció.

El Bon pastor fa olor d'ovella, ja que ell és qui acompanya, guia i nodreix el ramat. Déu i els seus rabadans fan olor d'ovella en la mesura que reconeixen cada rostre, cada pelatge, cada història i l'estimen.

En definitiva, parafrasejant Sant Pau, saber-nos part de la creació amb les altes creatures, ens fa també cridar amb gemecs de part esperant l'alliberament que anhelem amb un sol crit: veniu, Senyor Jesús!

Fotografia: Victor Aguayo

ETIQUETES
PASTOR COMUNIÓ SEDUCCIÓ